Mijn jeugd in Heide van 1933 tot 1940 (deel 2)!

Er stonden nog heel wat hotels in Heide. In de Statiestraat, vlakbij het station (pare nummers), hotel de la Gare van de familie Loopmans. Schuin er over hotel "de Kroon" van de familie Van Tilburgh. Verderop (onpare nummers) stond een oud hotel, bekend als de "Jodenschool", hier zou een Rabijnenschool geweest zijn. Dan herinner ik mij op de scherpe hoek van de Statiestraat en de Leopoldstraat hotel "de Zwaan" en verder bijna op de hoek van de Statiestraat en de Kapellensteenweg hotel "de Valk" van de familie Meuris. Op het plein, tegenover het station waren er twee, namelijk hotel "Au bien Venu" (nu Cambuus) en “Hotel des Flandres”, uitgebaat door de familie Brienen. In de Canadezenlaan stond nog het "Nieuw Hotel" van de familie De Wachter. Op de hoek van de Prinses Elisabethlaan en de Kapellensteenweg stond Hotel "Ter Heide" van de familie Dillen. Op de hoek van de Sint Jozeflaan en de Max Temmermanlaan was er een bakkerij, bekend als "Bij den Hollandse bakker", later Monida (Bakker Buyens). Langs beide zijden stonden er enkele woningen en verder niets dan hei, duinen, vennen en nog eens hei (*zie foto welke wij vorige week publiceerden*). Ook op de plaats waar nu de kerk staat. Vooraan in de Withoeflei woonde Tuur Loopmans. Deze had een drietal koeien waarvan de melk verkocht werd. Op de plaats waar zich nu de kleutertuin van de parochiale school bevindt, had hij een wei. Verder bezat hij nog enkele hectaren weiland in de Withoefse heide ten westen van de Guido Gezellelaan en ten noorden van de Koningin Astridlaan. Straatverlichting was er niet, behalve daar waar er een gasleiding liep. Het is te zeggen vanaf de Kapellensteenweg via de Statiestraat langs het Stationsplein en de Max Temmermanlaan tot aan de Sint Jozeflaan. Over deze afstand stonden er een tiental gaslantaarns. Zij werden als het donker werd aangestoken met een brandende wiek op een lange steel en 's morgens gedoofd: gaskraantje dicht. Af en toe kwam een man van de gas hier en daar putjes, afgedekt met kleine metalen deksels, leegpompen met een soort dikke fietspomp. De elektriciteitsbedeling gebeurde door de gemeente. Een luchtleiding bracht hoogspanning tot op de hoek van de huidige Beauvoislaan en de Kapellensteenweg. Een metalen transformatorcabine was hoog tussen twee houten palen bevestigd. Van hieruit gebeurde de elektriciteitsbedeling van wijk F. Als het stormde en er een zware tak op de hoog-of laagspanningsleiding viel, was er stroomuitval. Dit was ook het geval als er bij een zwaar onweder de bliksem op een leiding insloeg. Gemiddeld gebeurde dit twee tot driemaal per jaar. In de eerste jaren, toen wij er woonden, verzwakte s' avonds de stroom en dat vooral in het deel van wijk F, westelijk van de spoorweg. Hierdoor verminderde de lichtsterkte aanzienlijk en werd lezen bijna onmogelijk; de radio begon te stotteren, het is te zeggen het geluid werd beurtelings harder en zachter. Telkens als mijn moeder 's avonds een elektrisch strijkijzer gebruikte, sloeg de hoofdzekering door. Mijn vader (en zowat iedereen)

had dunne koperen draadjes in voorraad om de zekeringen te herstellen en zelfs iets te verzwaren. Deze ongemakken hielden op na het bouwen van een transformatorcabine in de Koningin Astridlaan nu naast voetbalplein Heibos. Deze cabine kreeg een eigen toevoer van hoogspanning; terzelfdertijd werd er een cabine gebouwd bij het "Kapelleke" aan de Kapellensteenweg. Personenauto's stonden toen nog hoog op de wielen met spaken en hadden een treeplank om in te stappen. Met een zwengel vooraan werd de motor opgestart. Dit werkje was niet ongevaarlijk. Soms weigerde dat onding en kreeg men een "lamme arm". De meeste winkels waren er in de Statiestraat. De kruidenierswinkel van "Fientje" in een laag huis uit assensteen gebouwd (naast de huidige dagbladhandel Bouckaert) herinner ik mij nog levendig. Zij gaf steeds een snoepje: een vijf frank in "jap". Die smaakte altijd naar zeep! Maar er waren nog andere kruidenierswinkels, zoals bij de

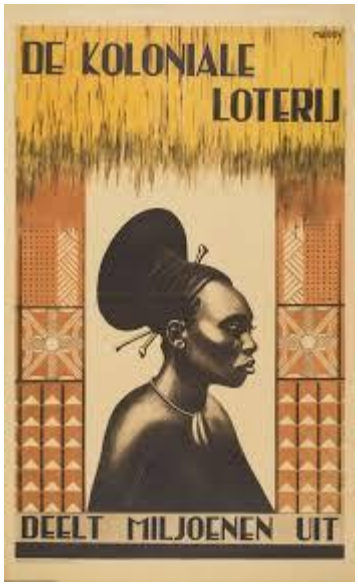

familie Gogo (een Delhaize-le Lion) waar nu tandarts Hendrickx zijn praktijk heeft, bij Janssens-Paye of bij Louis Donckers. Deze woonde op de hoek van de Statiestraat en de Withoeflei. Hij was, na een verblijf van vele jaren in U.S.A. bij ons aangeland. Hij antwoordde steeds met "Yes" in plaats van met "Ja". Vandaar de bijnaam Louis Yes, of Louis den Amerikaan. De mooiste zaak was deze van Janssens-Paye. Janssens was een Brusselse haarkapper en Paye, meubelmaker van beroep, was taxichauffeur in Brussel. Zij waren met twee zusters uit Limburg gehuwd, de gezusters Stas. Zij hadden samen het "groot lot" gewonnen van de Koloniale loterij; dat bestond toen nog. Waarom zij naar Heide gekomen waren weet ik niet, maar zij bouwden er rond 1930 een spiksplinternieuwe kruidenierswinkel. Paye zelf was een Waal, afkomstig uit Ben-Ahin. Deze plaatsnaam klonk mij steeds zeer vreemd in de oren. Hij had zijn vader en een broer verloren bij een grauwvuurontploffing in de mijn aldaar. Zijn moeder had ook in de mijn gewerkt om de gangen wit te kalken. Toen trokken er nog blind gemaakte poneypaarden de kolenwagentjes in de mijngangen voort (voor 192O). In de winkel werden losse waren, zoals fijne suiker, zout, droge bonen of erwten en koffiebonen uitgewogen op een tweearmige weegschaal. Aardappelen werden op een andere grote balans gewogen. De keuze van producten was zeer beperkt en alles stond netjes in schabben gerangschikt. Toen had men nog tijd om rustig te werken en voor een rustige babbel over koetjes en kalfjes. Naast Janssens als haarkapper was er nog een andere, namelijk de heer Barrat. De dames droegen toen nog eenvoudige kapsels. Midden in de Statiestraat, naast Gogo, woonde "Jefke de schoenmaker". Hij had een spraakgebrek; hij "doddelde"(stotterde). Als hij in een gesprek haperde, zei hij steeds "gedekke" en dan volgde de rest van zijn verhaal. Had hij veel te vertellen, dan had hij veel "gedekkes" nodig. Hij wuifde naar iedereen die voorbij kwam of fietste. Soms kwam er wel eens iemand buurten. Recht over Jefke stond er ook een nieuwbouw van rond de jaren '30. Met zijn twee verdiepingen was het het hoogste gebouw in Heide. Het was eigendom van de familie Smet. Zij hadden twee zonen en een dochter. Hier kon men alles kopen wat met linnen te maken had en alles wat met naad en herstel te maken had, een soort "Veritas ". Deze winkel droeg de naam "De kleine Cité". Ook de familie Biermans had een winkel: hij herstelde fietsen en zijn vrouw had een winkel met potten en pannen, faience, glaswerk en aanverwante producten. Waar bijna 50 jaar het V.V.V. secretariaat "De Kalmthoutse Heide" gevestigd was, woonde het "smidje". Hij was de vader van "Mon Kennis" en bouwde de woning omstreeks 1920. Verder stonden er in de Statiestraat nog de beenhouwerij Van Laerhoven en bakkerij "Het Meiklokje" deze laatste veel kleiner dan het huidige "Meiklokje". In de Statiestraat waren er ook verschillende cafés. Waar nu de Optiek "Oog en Blik" gevestigd is, was Café "Heidegalm". Voor de gevel stonden er drie grote paardenkastanjes die ieder voorjaar weer vol stonden met prachtige roze kaarsen.

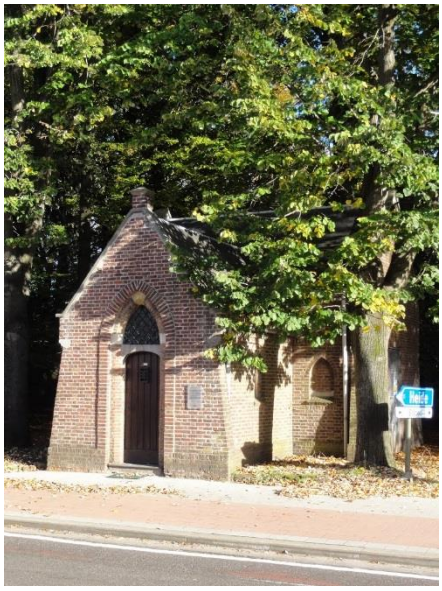

Hier tegenover woonde coiffeur Barrat. Er stonden nog veel bomen in de Statiestraat. Het laatste café werd omstreeks 1935 gebouwd door Edward Loopmans, op de hoek van de Statiestraat en de Kapellensteenweg, recht tegenover het bestaande Kapelleke van Onze Lieve Vrouw ter Heide. Hij noemde zijn instelling dan ook "Het Kapelleke". Het is nu veranderd in een appartementsblok. Edward Loopmans was de laatste conciërge en toezichter van de steenbakkerij aan de Rode weg (nu). De conciërge-woning is weinig verbouwd en is nog steeds te vonden op nummer 48. Onder begeleiding van mijn vader heb ik toen de hele site bezocht. Vanaf de Rode weg liep rechts van nummer 48 een brede toegangsweg voor camions die bakstenen kwamen laden. Rechts ernaast, een tiental meter van en evenwijdig met de weg stond de steenoven met de gekende hoge schouw. Het was een gaanderijoven. Rondom een ovale ovenkern kon men gedroogde stenen opstapelen om te bakken. Deze werd aan de voor en achterzijde afgesloten. Via kleppen kon men de vlammen door deze gestapelde stenen laten gaan. Met dit systeem kon men stapels gedroogde stenen laten bakken en ter zelfder tijd de reeds gebakken stenen laten afkoelen, door het vuur er naar toe af te sluiten en de afscheiding te verwijderen. De aldus gereed gekomen stenen konden dan afgevoerd worden. Volgens Edward Loopmans werd er gebakken op bestelling en was er geen voorraad. Gebarsten of misbakken stenen werden als wegverharding gebruikt. Vandaar de naam Rode Weg (richting Kapellensteenweg). Achter de oven stonden evenwijdig aan elkaar de afdaken waaronder de vers gevormde stenen op houten schabben te drogen lagen. Rechts van de oven was een geul gegraven met toegangshelling. Daarin lag een smalspoor waarop een dieseltreintje reed met een vijftal kipwagentjes er achter aan. Hiermee werd de gedolven klei aangevoerd. Wij hebben dit alles nog gezien. Zelfs de grote grijpkraan, waarmee gedolven werd, stond er nog. Volgens het contract met de grondeigenaars de familie Van Damme moest na het afgraven van de klei de bovengrond terug in de groeve gestort worden en beplant worden met grove den. Dit was reeds gebeurd voor het deel tussen de Rode Weg en de Bakkersdreef. Hier lag een metalen brug over het smalspoor. De groeve, die nog open lag had een breedte van ongeveer 50 m bij 50 m en eindigde enkele tientallen meter van de Middendreef. Ondertussen was de kleilaag, die bijna 2 meter dik was en in het begin slechts 2 meter diep zat, geslonken tot 1 meter en dit op een diepte van 5 meter. Daardoor was het rendement te klein geworden en de uitbating eindigde op een faillissement na een proces tussen de uitbater (mij onbekend) en de verhurende eigenaars. De huurder had namelijk een contract gesloten op basis van proefboringen, waaruit bleek dat de voorraad klei groter was en zich ook op mindere diepte bevond. Exacte gegevens hierover heb ik niet. Nadat alle materiaal verkocht en de steenoven afgebroken werd, diende de laatste kleigroeve als stortplaats voor het opgehaalde huisvuil van Kalmthout. Gelukkig was dit afval ongevaarlijk. Dit alles gebeurde voor de verkaveling van "Dennendael".

(tot zover het vervolg van het verhaal van Louis Verpraet met foto's van: het vroegere hotel De Zwaan, de te renoveren elektriciteitskabine aan Heibos waarvan sprake, een affiche van de Koloniale Loterij in de jaren 30-40, de vroegere VVV voorzitter Mon Kenis met het beeld van de Heikneuter, het Kapelleke op de hoek van de Beauvoislaan en Kapellensteenweg) Het verhaal gaat volgende week nog verder!

Afscheid – Deel 4

Liesje beweegt. Ze kreunt even, rekt zich als een jong poesje en opent haar ogen. Die blik! Zo vertrouwd. In haar magere gezicht stralen die blauwe kijkers van haar nog dezelfde kracht uit, met een contrasterende helderheid in dat gehavende lichaam. "Sophieke…" Fluistert ze verrast." Dat is nog al eens een verassing hé maatje", snikt Joke ontroerd. "Ik heb naar ons Sophie getelefoneerd en kon ze niet meer tegenhouden, ze wilde je komen bezoeken, fijn hm?" Ik sta recht en buig me naar het bed. "Ben je blij, Liesje? Ik bedoel, vind je het ok dat ik hier ben, ik wil je niet storen maar

ik kon het niet…” “Natuurlijk ben ik blij… natuurlijk, kom hier” haar stem kraakt verzwakt maar haar omhelzing en verwelkoming zijn nog met een oude kracht die me verbaasd. Joke begint op een stille

toon het hele verhaal van mijn onaangekondigd bezoek af te ratelen maar Liesje zakt terug weg in een slaap-droom-toestand die voor haar beslist pijnloos en noodzakelijk is. Een loden last valt me van de schouders, pff, ze is blij me te zien, ik kan hier stillekes blijven zitten, ik ben welkom. Opgelucht luister ik verder naar Jokes gefluisterde verhalen. Liesje blijft verder sluimeren in die droom-waak-toestand, met af en toe korte momenten van glasheldere realiteit waarin we elkaar intens bekijken en Yolande haar een brokje gemalen ijs aanbiedt, als snoepje voor haar verdroogde mond. De avond valt in de kleine kamer. Een zware stap davert in het gebouw, een beleefde groet weergalmt in de anders zo stille gang. De Meester is op komst. Joke zucht geërgerd: “Kan die man nou niet gewoon stil zijn?” fluistert ze. Een geblokte, stevig gebouwde zeventiger doet zijn intrede. De Meester blaakt van gezondheid, zijn frisse kaken onthullen de vele uren in de open natuur. Het gedisciplineerde kapsel in combinatie met een vlekkeloos geruit kostuum zijn nog een duidelijke erfenis uit de strakke schoolmeestertijd. In zijn grote handen draagt hij een plastiek tasje met een fles …champagne! Champagne? Joke volgt mijn vragende blik:” Een kleine wens van Liesje, ze wilt de intraveneuze voeding afgesloten, maar wil nog een glas heffen om de verzoening met Gerda te vieren.” “En, hoe is de situatie vandaag?” buldert de meester met luide stem, me met een achterdochtige blik vorsend. Ik reik hem mijn hand. “Sophie Selleslaghs, mijnheer, ik ontmoette U twee jaar geleden bij U thuis.” Een verbaasde blik van herkenning. “Natuurlijk, Sophieke, je haar ziet er wat anders uit, goed dat je gekomen bent.” “Helemaal vanuit Kalmthout met de trein” vult Joke aan. De Meester knikt kort en wendt zich tot het ziekenbed: ”Mijn God wat is ze achteruitgegaan sinds gisteren” oordeelt hij onelegant, hij houdt het boodschappentasje voor zich uit, “dit zal niet meer kunnen, ik zal het maar terug mee…” “Geen sprake van”, sist Joke onverwacht heftig, en ze grist de fles uit de handen van de verbouwereerde man. “Dat zal nog prima lukken” en met een kordaat gebaar plaatst ze de fles in de kleine koelkast. “Kom Sophieke, we gaan nog wat ijs malen in de keuken” Gewekt door al het tumult, opent Liesje haar ogen en schenkt haar wederhelft een liefdevolle glimlach. Joke

graait me bij de arm en duwt me naar buiten. “Ach die man, als het niet voor haar was dan zou ik hem…” Ik kijk mijn vriendin begrijpend aan, ook ik ben gechoqueerd bij het aanschouwen van zulk een kil gedrag. En toch… Liesje is blijkbaar écht wel blij met zijn wervelende aanwezigheid. Blijkbaar hebben zij een evenwicht in hun relatie gecreëerd waar Joke en ikzelf, als vastgeroeste singles, niet bij kunnen. In de keuken malen we nog wat ijs, en bekijken de accommodatie van deze bijzondere dienst. “En toch is ze blij dat ze hem ziet, gek hé” frons ik. “Ja, kindje, daar kan ik ook niet helemaal bij, die twee leven al zoveel jaren hun eigen leven, dat is voor ons zo een vreemde wereld hm.” Ik grijp haar bij de schouder en omhels haar warm: “Ik ben zo blij dat ze jou heeft, Jo, je bent een goede vriendin hoor, de beste!” “Ach lieverd, dat is toch normaal.” Joke snuft een beetje ontroerd en trippelt terug op haar tenen door de gang naar Liesjes

’kamer. “Zo! Zijn jullie daar weer!” buldert de meester. Liesje zit glimlachend en klaarwakker recht in haar ziekenhuisbed. En terwijl de meester Joke opeist om wat praktische zaken te bespreken, besef ik dat dit een goed moment is om afscheid te nemen... Ik buig me naar Liesje en kruip even in een warme omhelzing tegen haar aan. Haar armen drukken me stevig tegen haar vermoeide lichaam. Ook zij weet dat dit de laatste keer is dat we elkaar in deze wereld zullen treffen. “Ik zie je graag Liesje…” fluister ik met een hese snik in haar oor. Ze brengt haar lippen dicht tegen mijn oor, verstevigt haar greep en antwoordt: “Ik U ook, maar dat weet ge wel hé…”.Ik sluit mijn ogen en slik, en snuif nog even haar vertrouwde geur op.’ Neen Liesje’ denk ik vertederd ‘Dat wist ik niet…’ We bekijken elkaar nog éénmaal indringend aan en dan draait ze me de rug toe, volledige geconcentreerd op een nieuw relaas van de meester, die zich op een stoel naast haar heeft geïnstalleerd met de nodige documenten. Ik ruk mijn ogen van dat laatste beeld en loop de kamer uit. Stille tranen druppen van mijn wangen.’ Huil nu maar meid’ spreek ik mezelf in gedachten toe. ‘Huil! Krop niet op! Maak niet diezelfde fout als met papa… laat je emoties los! Laat los!!!’ Maar sterke vrouwen mogen niet huilen. En wanneer Joke in de gang komt en me met mijn tranen tegen de muur ziet aanleunen, smeekt ze me: “ Alsjeblieft, Sophieke, huil niet, doe me dat niet aan, ik moet nog even sterk zijn. En jou verdrietig zien zal me breken, toe…” Een verpleegster komt naar ons toe. “Ze heeft net afscheid genomen,” hoor, ik Joke zeggen met beverige stem “ het zal de laatste keer zijn hé…” De verpleegster kijkt ons begripvol aan en ik tracht me zo goed ik kan te beheersen, eens de emotionele sluis geopend is het moeilijk terug een dam op te trekken. De daaropvolgende dagen bel ik elke avond met Joke. De toestand van Liesje verslechtert snel. Ik mag mezelf echt gelukkig prijzen met ons prachtige afscheid. Het is net op tijd geweest. Liesje heeft gevraagd de intraveneuze voeding af te sluiten en teert nu op haar dieet van kleine slokjes Champagne. Joke vertelt dat ze, de weinige momenten dat ze nog echt bij is, met beetjes van haar glas nipt terwijl ze goedkeurend haar duim omhoogsteekt. Stijl tot het laatste moment. Op woensdag 24 november sta ik rond zes uur half uitgekleed in een kleedcabine van het gemeentelijk zwembad, een metaalachtig geluid weerklinkt: mijn gsm! “Hallo?” hijg ik geschrokken. Aan de andere kant van de lijn hoor ik hartverscheurend gesnik: “Sophieke, Joke hier…Om je te melden dat ons vriendinneke om twee uur deze middag gestorven is en…” Batterij plat. “Grrrrrrtverdorrrrrie” vloek ik luidop. Waarom had ik dat nu beter nagekeken? Ik gooi het toestel met een venijnige zwier in mijn zwemtas en begin me als een gek terug aan te kleden. Mijn maatje heeft me nodig en ze kan me niet bereiken! ‘Die toestellen werken ook nooit als je ze nodig hebt’ bedenk ik razend terwijl ik het zwembad uitsnel, een stomverbaasde kassierster voorbij ren en in mijn auto wegscheur. Thuisgekomen haast ik me naar mijn vast toestel en bel naar Yolanda. Het half uurtje wachten heeft haar gekalmeerd, maar ze klinkt volledig uitgedoofd: de waarheid is nog niet doorgedrongen. Ik luister naar het relaas van die laatste momenten en tracht haar te steunen in volledig besef dat ik de leegte die Liesje zal teweegbrengen, nooit zal kunnen opvullen. Ik kan alleen maar luisteren en er zijn voor haar, zoals zij er al die dagen is geweest voor Liesbeth, als een uniek goede vriendin. Die avond stap ik, zoals altijd, met Milou nog even de nachtelijke koude in, voor een korte wandeling in mijn prachtige bos. Terwijl Milou rondsnuffelt, kijk ik naar donkere, bewolkte hemel. Geen sterren… Ik sluit mijn ogen en prevel een stil gebed: “Papa, waar je ook bent, help Liesje, begeleid haar. Je kent haar niet maar je zult haar herkennen in haar warmte en weten dat ze bijzonder voor me was. Sta klaar voor haar aan die andere kant, zodat ze geen moment eenzaam is. Ze is me zo dierbaar.” Ik open mijn ogen en zie een fonkelende hemel vol sterren. Ik hoef niet verdrietig te zijn, alles is zoals het hoort. Een rauwe snik welt op vanuit mijn buik en de bevrijdende tranen stromen ongestoord over mijn gezicht. “Goede Reis, Liesje, ik hou van je en zal je nooit vergeten.” In deze bijzondere tijden is het kunnen afscheid nemen, meer dan ooit een voorrecht .

(bijdrage van Carine Scheltjes)

Over een zeer bekende Apotheker van ons land!

Begin december2020 werd door de VRT de 50ste aflevering uitgezonden van “Het Huis”(niet “thuis”). De persoon in de kijker was Marc Coucke. In het begin van zijn verhaal werd de foto getoond van het huwelijk van zijn ouders. Ik kreeg een “schokske”, want zijn vader en ik hebben dezelfde studierichting Farmacie gevolgd aan de Rijksuniversiteit van Gent en zaten bovendien samen in de les van 1945 tot 1950 en werden dus 70 jaar geleden gediplomeerd. Ik vond nog een foto van een vriendschappelijke voetbalwedstrijd van het vijfde tegen het vierde jaar. Zittend in het midden met donkere trui “vader Coucke” en staande eerste van rechts Louis Verpraet. We verloren met 5-0. Na de match gingen we met zijn allen, voetballers en supporters, naar de “foor” op het Sint Pietersplein. Het was een gezellige dag, maar de volgende dag waren alle voetballers zo stijf als een plank! We konden met veel moeite het ene been voor het andere zetten en wij, de vijfdejaars, moesten naar de apotheek waar we stage liepen. Ik heb nog geweten, dat vader André zijn apotheek in de Veldstraat uitbaatte. Zijn zoon “Marc” heeft aan dezelfde Universiteit gestudeerd. Hij stond echter niet lang in de apotheek van zijn vader; hij verkocht deze en richtte een fabriek op: Omega Pharma. Hier werden witte producten vervaardigd. Als een firma een nieuw product op de markt brengt, hebben zij ±25 jaar lang recht op alleenverkoop. Immers, het onderzoek naar nieuwe geneesmiddelen is zeer duur. Maar, als je ze wettelijk moogt namaken, kunt je ze goedkoper verkopen en zo meer verdienen. En dat was het wat Marc Coucke deed. Toen ik in Gent, mijn vaders geboortestad, in 1945 naar de Universiteit ging waren er hier in de regio nog heel wat mensen die niet van het bestaan van deze Universiteit afwisten. Zij kenden maar één naam en dat was deze van Leuven. En dat is ook logisch, want deze universiteit werd al opgericht in 1423. Deze van Leiden(Nederland) in 1575, dus 150 jaar later. In 1818 pas kwam Gent aan de beurt. Onze toenmalige koning Willem I, Graaf van Nassau en prins van Oranje, nam hiervoor het initiatief. Op

het plafond van de aula, boven de zitplaats van de rector en de “acolieten” vindt men er nog de bewijzen van. Er is namelijk een groot wapenschild aangebracht met als begeleidende tekst: ”Je maintiendrai”. Terwijl Gent een Nederlandstalige universiteit werd, richtte diezelfde Willem in Luik een Franstalige op. Toen we in 1830 een nieuw staatsbestel kregen werd de RUG ook Franstalig en dat tot in 1930! Aan deze Universiteit doceerde in de jaren 1930 tot 1950 professor Heymans. Rond 1935 ontving hij de Nobelprijs voor geneeskunde. Een jaar lang bracht hij ons de beginselen van de farmacognosie (werking van de geneesmiddelen) bij. Ook onze zoon volgde onze voetsporen en ging voor apotheker studeren. Ondertussen was er in Antwerpen een nieuwe Universiteit opgericht. Het RUCA voor de kandidaturen en de UIA voor de “graden”. Later versmolten tot een geheel. Nieuwe, moderne gebouwen, werden opgetrokken op de gronden van het fort van Wilrijk, richting Hove, met als slot een uitgebreid Universitair Ziekenhuis. Rond deze gebouwen werd een mooi groen park aangelegd door niemand minder dan door Frans Van Tilborgh uit Heide. Deze

Universiteit kent een enorm succes. Veel buitenlandse jongeren komen hier studeren. Ook onze kleinzoon, Toon, werd hier gediplomeerd;
(*bijdrage van Louis Verpraet met de foto van de universiteitsploeg en een foto van het viergeslacht Verpraet, waarvan er drie apothekers waren of zijn!)*

Wat met het station Heide?

Na een korte verwijzing naar de plannen van de NMBS om het station van Heide te sluiten in ons vorig krantje kwam er wat in beweging, we laten eerst onze correspondent Louis Verpraet aan het woord:

Het station van Heide, ideaal gelegen als steunpunt voor Public Relations van de NMBS.

Het station van Heide is één van de veertig stations die uitverkoren worden om buiten dienst gesteld te worden. Meteen verdwijnen er weer een reeks persoonlijke contacten. De automaten rukken op! Nochtans speelt menselijk contact in onze samenleving een belangrijke rol. We hebben ons werkmidden, de onderwijsinstellingen voor onze jongeren, andere plaatsen: zoals stations, banken enz. Men sprak over Public Relations. Hiervoor wierf men zelfs speciale mensen aan. Onze stationschef Jan Franken is daarvan een levend voorbeeld. Hij is steeds bereidt om de reizigers met raad en daad bij te staan. Vanaf onze 65ste verjaardag namen wij veel vaker dan vroeger de trein. We kochten regelmatig een Keycard voor lijn 12. Zo bezochten wij plaatsen en streken in ons land. Steeds zocht Jan voor ons de beste verbindingen op: noteerde uur van vertrek uit Heide, uur van aankomst en perron in Antwerpen, waar we meestal moesten overstappen en op welk perron en om hoe laat we moesten vertrekken naar de plaats van bestemming. Met de trein op reis gaan vinden wij veel gezelliger dan met de auto. Ook in Europa hebben we verschillende landen met de trein bezocht; in de restauratiewagen iets eten, terwijl het landschap aan uw oog voorbij glijd is een beleving op zich. We raden het iedere gepensioneerde aan, vooral ook door de voordelige voorwaarden waarvan 65+ssers kunnen genieten. Het is dan wel interessant indien er in een station een vriendelijk gezicht met een luisterend oor aanwezig is. Op deze wijze kan de NMBS haar cliënteel werven. Heide is ook een station dat wat te bieden heeft. Van hier uit worden twee mooie wandelingen aangeduid door het Belgische deel van het overbekende grenspark de “Kalmthoutse Heide”. Zo kan je vanuit het station van Heide dit van Essen bereiken via “de Kiekenhoef”, een historische hoeve rond 1750 gebouwd door de Paters van Tongerlo. Hier bevindt zich één van de poorten van het grenspark. Een 300m verder over de brug bevindt zich het station van Essen. Vanaf het station van Heide is er een nieuwe wandeling naar het station van Kalmthout. Er zijn wel 25 wandelingen aangeduid in het grenspark, hierdoor wordt het mogelijk op bepaalde plaatsen de autobus te nemen naar Bergen op Zoom of naar Belgisch Putte. Van hieruit is het station van Kapellen ook gemakkelijk te bereiken. Van Bergen op Zoom kan men met de trein naar Roosendaal en van hieruit bereikt men alle stations langs de lijn 12. Sinds 1911 is en blijft Station Heide een zeer waardevol station voor de NMBS, dus…**STATION HEIDE MOET BLIJVEN!**

Moeten we echt helemaal naar een elektronische wereld?

Ik was blij dat mijn ouders een TV kochten wanneer ik 12 jaar jong was. Ik was blij dat er bij ons thuis een badkamer werd gemaakt in plaats van ons steeds te moeten wassen aan de “pompsteen” of één maal per week in een zinken bad. Toen ik wat ouder werd dan was ik blij dat ik een transistorradio kon kopen. Toen ik aan het werk ging was ik blij dat ik een “mobilette” kreeg om mee naar het werk te rijden. Toen ik aan de slag ging bij de politie in de jaren ’70 was ik blij dat het mechanisch typemachine werd vervangen door een elektronisch exemplaar, en zo ging het steeds maar verder. Anderzijds was ik begin de jaren tachtig ook teleurgesteld dat men begon met de afbouw van de job als wijkagent, in plaats van bestendig wijkagent te kunnen zijn kwamen er nog heel wat algemene politietaken bij. Het werd een ommekeer waarbij ik voor de eerste maal moest

ervaren dat dienstverlening niet meer bovenaan op het lijstje stond. Met de nakende sluiting van het station van Heide voor ogen ben ik daar deze week meer en meer over gaan nadenken.
Als ik bekijk hoe blij ik was in mijn jeugdjaren met de vooruitgang en meer luxe in het leven dan is dit een blije kijk. Ik neem aan dat de jeugd dit ook zo aanvoelt. Toen mijn kleindochter, 6 jaar oud, een drietal weken geleden vroeg: “voke mag ik YouTube kijken op jou gsm” antwoorde ik dat ik geen YouTube had op mijn gsm. Dat was echter niet haar zin en toe ze vroeg mag ik eens zien zat ze twee minuten later op het programma You Tube. Ik moet dus ook aannemen dat de jeugd die nu opgroeit in deze elektronische wereld ook blij is met iedere vooruitgang, al gaat het nu vooral over de digitale wereld. Een rem erop, geloof me, dat lukt niet meer en dat moet misschien ook niet. Het gaat om vooruitgang en wie kan daar op tegen zijn! Maar……. als ik vroeger blij was met een transistorradio dan hinderde ik daar niemand mee (tenzij mijn buren misschien als we hem te luid zette) maar wat als iedereen “moet” overschakelen naar een zuivere elektronische wereld en naar schatting 40% van onze oudere bevolking (dit cijfer hoorde ik deze morgen op de radio) niet kan volgen. Geen internet is daarvan de grootste oorzaak maar ook de wil om over te schakelen is er niet altijd. We mogen ons dat ook heel bewust de vraag stellen: “moeten we dan geen rekening houden met deze mensen?”. Dat onze jeugdige generatie vooruit wil staat buiten kijf, wij zouden in onze jonge jaren dezelfde mening hebben? Maar ook de andere kant van de medaille telt en dan stellen we de vraag moet nu echt alles en alleen nog elektronisch kunnen.

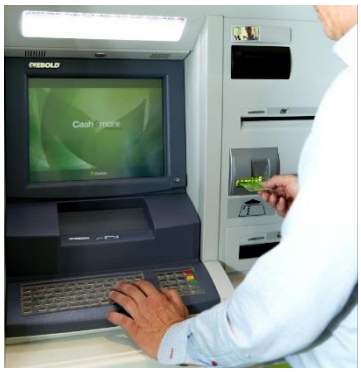

Door deze razendsnelle vooruitgang wordt vooral de dienstverlening die vele mensen vanaf hun jeugdig leven gewoon waren stukje voor stukje afgebouwd. De banken, zij zijn er al lang mee bezig, de loketfunctie verdwijnt meer en meer en in plaats daarvan worden mensen verwezen naar automaten, zelfbankieren, enz… Stel je maar eens in de plaats van een bejaarde die niet mee is met al deze regelingen en zijn eigen geld niet meer kan afhalen op de manier zoals hij of zij dat wil. De nutsbedrijven promoten (geven soms een korting) wanneer ze geen facturen meer moeten versturen met de post maar ze in een mailbox kunnen droppen en liefst nog gekoppeld aan een onmiddellijke betaling. Het nazien van de gestuurde factuur voor betaling hoort er dan niet meer bij. De corona die het elektronisch betaalverkeer nog meer aanbeveelt, in sommige zaken zelfs de enige mogelijkheid! Stel je maar eens voor als je bejaarde bent, je daarin niet thuis voelt, en een brood moet gaan kopen! Uiteraard juichen de banken dit toe, dat is hun uiteindelijke betrachting. En zo gaat het met alles, ook met de NMBS, de enige mogelijkheid is weldra zelf een ticket aanschaffen via internet of er eentje kopen aan een automaat. Wat dan met ouderen die geen internet hebben, niet vlot kunnen werken met een automaat en misschien zelfs geen bankkaart hebben!

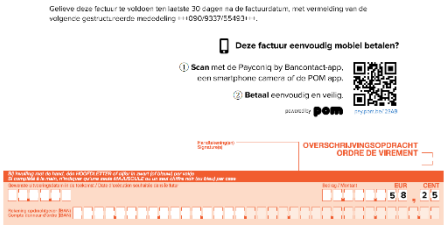

Ik stel misschien enkele extreme voorbeelden maar ik wil alleen maar aantonen dat er weinig of geen mogelijkheden worden gelaten voor mensen die met dit alles problemen hebben. En ondertussen verdwijnt stilletjes alle dienstverlening en sociaal contact voor deze mensen. Zij zijn de vaste postbode, hun wijkagent, de bankbediende, de stationschef, enz.. gewoon, dat zijn voor hun vertrouwenspersonen waaraan ze iets konden vragen, een verhaaltje kwijt konden!
Moeten we daar met zijn allen nu een halt aan roepen? Ik denk het niet, we zijn al zo ver dat dit onomkeerbaar is geworden en we moeten er ook rekening houden dat de jongere generatie daarvan meer dan geniet. Zij groeien er mee op, voor hen is het een “fluitje van een cent”. Zij willen dit in geen geval meer missen, het is zelfs zo dat zij iedere vooruitgang in de elektronische wereld met blijdschap onthalen.

Het station kan ook een ontmoetingsplaats worden met faciliteiten!

Wat kunnen alternatieven zijn? Blijkbaar staat het vast, en dat zegt stationschef Jan Francken ons ook, dat het station Heide zal sluiten. We kunnen met zijn allen een petitie starten waarin we duidelijk aangeven dat de bevolking wil dat het station open blijft. Ik ben er vrijwel zeker van dat we heel wat handtekeningen gaan verzamelen. Maar ik vrees dat de muur waartegen we met die vele handtekeningen gaan botsen niet te slopen zal zijn. Waar kunnen we misschien dan wel voor pleiten? Ik zou ervoor durven pleiten om een werkgroep "station Heide" in het leven te roepen en samen te onderzoeken waarvoor deze mooie ruimte geschikt kan zijn. Verder gaande op de voorzet die Louis Verpraet is zijn artikel aangaf, moeten we concluderen dat het station Heide meer is, of

was, dan een plaats waar men een treinticket kom kopen. Bij het formuleren van deze gedachte is mij ook niet ontgaan dat er in Heide geen echte ontmoetingsplaats is zoals we kennen in Kalmthout met "De groten uitleg" en "Kruisbos" of met het Dorpshuis in Nieuwmoer. Misschien rijpen hiervoor ideeën en kunnen allerlei mogelijkheden bekeken worden. Begin dit jaar deed de gemeente een oproep naar de burgers toe om projecten aan te reiken, toen kon er nog geen rekening worden gehouden met het sluiten van het station. Misschien kan men met deze wetenschap voor ogen een mooi project voor Heide creëren. Misschien kunnen we zo voor onze minder elektronisch begaafde bevolking een hulp of bron van inspiratie zijn! Wie weet!

Ook NMBS staat open voor nieuwe plannen?

Ondertussen is er al wat correspondentie gevoerd tussen de gemeente en NMBS. Van onze burgemeester vernamen we dat NMBS open staat voor nieuwe initiatieven zoals een sociale invulling. Wie weet kan er de komende weken, maanden, iets in die zin op poten worden gezet. Het mooie gebouw in het hartje van Heide mag in geen geval ongebruikt blijven, dat zou een gemiste kans zijn!

Wie heeft ideeën, laat het ons weten!

Eerder verschenen krantjes kan je downloaden via www.binkalmthout.be